

„Som v pohode. Len... už musím končiť...“

Zložím skôr, než stihne ešte niečo dodať. Žalúdok mi poklesne. Je neskoro. Všetko, čo mi po Samovi zostalo, je fuč.

V tej chvíli si spomeniem, že som premeškala všetky bohoslužby a obrady, ktoré sa konali na jeho počesť – spomienky, ktorých som sa zriekla. Ani som sa neunúvala navštíviť jeho hrob. Nedokážem obstať na mieste. Krúžim po prázdnom dome hore-dole, v žilách sa mi ako ľadová voda rozprúdi nával potláčaných emócií a roztrasú sa mi ruky. Mika mala pravdu. Čo by si o mne pomyslel Sam, keby vedel, ako sa k nemu správam? Keď si v myšlienkach spätne prehrám udalosti uplynulých dní, začínam chápať niečo, čo mi predtým unikalo. Všetok nahromadený hnev bol iba hradbou, ktorá zakrývala môj pocit viny.

Sam ma v tú noc neopustil. To ja som opustila jeho. Len čo si to všetko naplno uvedomím, som naspäť vonku a rozbehnem sa. Oblaha sa medzičasom zatiahla a po celej štvrti namaľovala tieň. Ellensburg nie je najmenším mestom v strednom Washingtone. Cez celé mesto však vedie jedna hlavná cesta, a ak po nej pôjdete stále rovno, uvidíte všetko. Kúsok pred univerzitou sa nachádza neoznačený chodník, ktorý pretína severnú časť mesta. Vyberiem sa po ňom ku kopcu, medzičasom sa však priženú ďalšie mraky a začne mrholiť. Z okolitých štvrtí sa k cintorínu dostanete asi za hodinu, ale tento chodník vám môže ušetriť až tretinu času. A keďže som nezastala, odkedy som vybehla z domu, o chvíľu dorazím na miesto. Naďalej mrholí, ale dážď sa postupne mení na hmlu. Už skoro nevidím pred seba. Oblečenie mám od behu celé premočené, ale cestou k areálu cintorína mi to neprekáža.

Niekde tam hore je pochovaný Sam. Musím ho aspoň raz navštíviť, vzdať mu úctu a ospravedlniť sa, že som neprišla skôr a že som sa správala príšerne. Musím mu dať najavo, že som naňho nezabudla.

V myšlienkach sa mi začne prehrávať obraz ako na filmovom páse. Sam sedí na náhrobnom kameni v džínsovej bunde a už týždeň na mňa čaká. Mysľou mi prebehne tucet rozhovorov. Premýšľam, čo povedať, ako mu vysvetliť, prečo som sa mu tak dlho vyhýbala. Keď sa však ocitnem asi dva metre pred hlavnou bránou, zastanem. Lampa nad bránou zavzrga, v daždi však nesvieti.

Čo tu vlastne robím? Cintorín sa rozprestiera na vyše štyristo akroch. Keď zdvihnem zrak, zazriem tisíce náhrobných kameňov, rozmiestnených na niekoľkých kilometroch. Nemám predstavu, koľko času by trvalo, kým by som ho našla, ani kde mám začať. Chodidlá mám primrznuté na mokrom betóne. Nedokážem tam vkročiť. Neviem sa do toho prinútiť. *Sam tu nie je.* Na mieste, kde by mal byť, bude len nový náhrobný kameň. A nechcem, aby bol toto posledný obraz, ktorý si o ňom uchovám. Netúžim po takej spomienke. Odmietam predstavu, že zvyšok večnosti strávi zasypaný na tomto kopci.

Odstúpim od brány a rozmýšľam, prečo som sem vôbec prišla. Bola to obrovská chyba. Sam tam nie je. Nechcem, aby tam bol.

Ešte než sa nazdám, otočím sa a takmer sa pošmyknem, keď vyrazím preč.

Za chrbtom mi miznú tehlové múry tiahnuce sa pozdĺž cintorína a podvečerná hmla sa zmenila na dážď. Vôbec netuším, kam vlastne idem. Chcem sa dostať tak ďaleko, ako to len pôjde. Keď vchádzam do lesa, už leje ako z krhly. Bežím ďalej, až kým sa mi zo zorného poľa nevytratí výhľad na domy a cesty.

Dážď rozmočil pôdu a vytvoril kaluže. Počas behu si predstavujem, že som sa vynorila v alternatívnom svete, kde je ešte všetko v úplnom poriadku. Chcela by som sa vrátiť v čase a všetko napraviť, ale nech sa snažím akokoľvek, zdá sa, že nedokážem ovplyvniť čas ani priestor a roztrhnúť tkaninu, ktorá ma zvierá a trhá na kusy.

Naraz sa mi o niečo zachytí noha a zrútim sa na zem. Celé telo mi zaplaví bodavá bolesť, o chvíľu však zmeraviem a necítim vôbec nič. Pokúšam sa vstať, ale nedokážem pohnúť jediným svalom. A tak sa už o to ani neusilujem. Zostanem ležať na podklade z kamienia a lístia, hoci neprestáva liať.

Chýba mi Sam. Chýba mi jeho hlas. Chýba mi pocit istoty, že keď mu zavolám, určite mi zodvihne. Vôbec netuším, kde práve som a s kým by som sa mohla porozprávať. Tento okamih nie je práve najkrajší. A už zajtra budem ľutovať, že som to nechala zájsť až tak ďaleko. Som taká zúfalá a osamelá, že vytiahnem telefón a zapnem ho. Žiara z displeja ma na pár sekúnd oslepí. Celkom som zabudla, že som dnes ráno všetko vymazala – fotografie, správy aj aplikácie – a že mi v ňom nič nezostalo. Listujem v zozname kontaktov a hľadám niekoho, komu by som mohla zavolať, možností však nie je až tak veľa. Keď zistím, že v zozname nemám Samovo meno, uvedomím si, že som ho tiež vymazala. Vlastne ani neviem, či si jeho číslo ešte pamätám. Nechápem, o čo mi ide, keď vytukávam Samovo číslo a dúfam, že ho prostredníctvom hlasovej schránky znovu začujem. Možno by som mu mohla nechať správu, aby vedel, že ma to mrzí.

Vtom ma však zaskočí vyzváňací tón. Uprostred prázdneho lesa to znie akosi zvláštne. Zavriem oči, chvejem sa od zimy. Telefón zvoní prídlho, postupne prehlušuje moje myšlienky, mám pocit, že bude zvonieť večne, až napokon náhle prestane.

Ktosi to zdvihne.

Nastane dlhočizné ticho a až potom sa na druhej strane ozve hlas.

„Julie...“

Dažďové kvapky mi bubnujú do ucha. Vnímam tlkot vlastného srdca, búšiaceho o zem. Obrátim tvár k nebu a naďalej počúvam.

„Si tam?“

Ten hlas. Tichý a chrapľavý ako šum oceánu v mušli. Poznám ho. Počula som ho už toľkokrát, že sa mi stal tak dôverne známy ako ten môj. Ten hlas. To predsa nemôže byť naozaj.

Sam...